

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytia”, Inc.

New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytia”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

З М І С Т:

Як проходить...	1
Пам'яті братчика Ярка	3
Ціп	4
Гей, листочку!..	8
Гризуні в Україні	9
Із хроніки роя „Хом'ячки”	11
Пригоди Козака Невмираки	12
3 новацького світу	16

ЗАГАДКИ-ХРЕСТИКІВКИ

Букви зліва направо значать:

- 1) Дерево
- 3) Монгольський володар
- 6) Гуцульська свита
- 8) Комаха
- 9) Подовгувата яма
- 10) Їмо ним

Букви згори вниз значать:

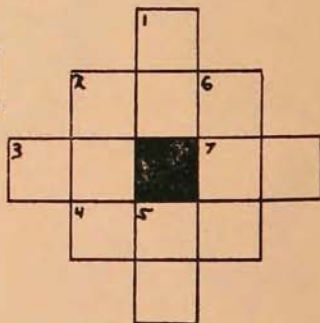
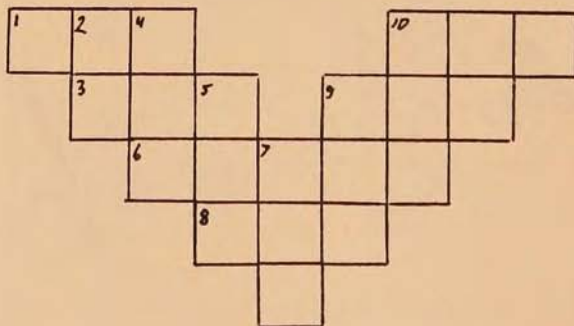
- 2) Вигук
- 4) Музичний інструмент
- 5) Красмо ним
- 7) Напиток
- 9) Звірина, що любить повзти
взад
- 10) Міра часу

Букви згори вниз значать:

- 1) Карта до гри
- 2) Бачимо ним
- 3) Особовий займенник (чита-
чі, що ходять у Школу
Українознавства, знають,
що це таке!)
- 5) Тон
- 6) Ім'я дівчинки

Букви зліва доправа:

- 2) Куслива комаха
- 3) Питайник
- 4) Ім'я дівчинки, що його но-
сила теж наша найславні-
ша найславніша княгиня
- 7) Вигук

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 8 (48)

Жовтень

1958

ЯК ПРОХОДИТЬ...

Як проходить
пресвітла Пречиста,
Шелестить
позолочене листя...
І пряде,
і пряде безупину
Срібний шовк —
дорогу павутину.

Усміхається
сонце осіннє,
Мерехтить
поміж листям проміння.
І летить
понад стерні, над полем
Павутиння
ласкаве поволі...

Як проходить
пресвітла Пречиста,
Горобина йї
сипле намисто...
Україною
йде в тиху осінь

З веретеном
Предобра і досі.

Л. Х.

Місяць листопад вже недалеко, а в ньому буде проведена збірка на Пресовий Фонд „Готуйсь”. Постарайтеся, щоб Ваш Рій склав якнайбільшу пожертву, щоб „Готуйсь” міг і далі приходити в обкладинці та з образками у Вашу хату!

Редакція „Готуйсь”

ПОДЯКА ОСНОВНИКА ПЛА- СТУ ДРОТА ЗА ПРИВИТИ, ЩО ІХ ОДЕРЖАВ ВІН ІЗ ЦЬОГО- РІЧНИХ ПЛАСТОВИХ ТАБОРІВ

Вам, Любе Пластове Братство, зі серця щиро дякую за пам'ять. При різних нагодах, головню із цьогорічних таборів, звалили Ви гарними привітани й багато підписани дати милий доказ, що признасте мене своїм членом. Не є мені можливо на кожний привіт особню відписувати, хоч як бажав би я описати Вам, як дуже радію кожним проявом Вашої чемности до мене. В кожному такому прояві бачу й відчуваю, як правильно розумієте Пластову Ідею і яке в Вас прив'язання до неї, до ідеї справжнього друж-

нього зв'язку в нашому Уладі. Тут і там просто важко було мені не озватися на привіт, головню від Новачат, для яких не раз уже сам підпис буває немалим трудом. А що ж, як ще до того гарно власноручно розмальована обкладинка привіту (табори юначок „Чумацький Шлях“, новачок „Діброва“ й новаків „ім. Івана Мазепи“ в Німеччині). Таке щире зусилля аж просить про особню похвалу. На жаль, одначе багато дечого не дає мені зараз, як належалося б, за таку чемність подякувати. Тому прохаю всіх Вас прийняти оцей мій відкритий лист до Вас, як доказ і моєї про Вас, Любі Друзі, сталої пам'яті.

СКОБ і Готуйсь!

Ваш ДРОТ

У далекому Лос Анджелес в Америці над Тихим Океаном теж живуть українські нозаки, що теж ходять в українську школу. І вони теж віддають разом поклін Матері Божій, що Свято Ї Покрову обходимо дня 14 жовтня.

ПАМ'ЯТІ БРАТЧИКА ЯРКА

Прийшла до нас сумна вістка, що новаци із Гнізда „Хлопці з зеленого бору” в Шикаго, Америка, втратили ненадійно свого доброго братчика Ярка Білинського. Братчик Ярко залюбки бавився із новачками і всі його дуже любили. Ще цього літа був братчик Ярко командантом табору новаків „Хортиця” на оселі „Великий Луг” біля Шикаго. І майже до останнього дня свого життя Братчик перебував на Великому Лузі та допомагав таборіві юнаків, що там відбувався, хоч і був уже важко хворий.

Новаци „Хлопці з зеленого бору”, прощали на кладовищі свого улюбленого братчика Ярка зі сльозами в очах, зібрані всі разом, в одностроях.

Нам усім жаль Вас, „Хлопці з зеленого бору”, і жаль нам усім, що не може Братчик Ярко і далше працювати для добра Пласту. Але пам'ятайте, що новачкові не

Братчик
Ярко Білинський
з новачками

годиться лиш сумувати! Старайтеся, щоб і Ви вирости на таких добрих пластунів, як був Братчик Ярко, а так найкраще вшануйте Його пам'ять!

РЕДАКЦІЯ „ГОТУИСЬ”

Сестричка Марта Жовнір

Ц І П

Крізь глибоку лісову тишу було чути плач. Нісся він цілим лісом, гойдався на гілках дерев, спливав по листках та врешті губився у кришталевій воді річки, що голубою стяжкою плила попри ліс. Таке жалібне було це ридання, що кожний мешканець лісу переривав свою працю та покрутивши головою, сказав: — От біда!

А щоб знали Ви причину цих гірких сліз, розкажу Вам цікаву історію, що її саме переказав мені Ведмідь Бурій. Про цю справу знали всі в лісі, але Бурій, що був найстарший та найрозумніший, знав її найкраще. Він розсівся вигідно та, закуривши люльку, розказав таке:

— На третій гілці кріслатої, розкішно пахучої сосни зліпила собі гніздечко пані Цвір. Сама вона була дрібна, сіренька пташка, та мала такий прегарний голос, що цілий ліс затихав і слухав, коли вона співала. Та що за добра душа вона була; всім ставала у пригоді, усіх веселила, а найбільше радувалася, коли одної днини, раною весною зне-

сла вона два яєчка. Здається — в лісі не було тоді пташини, гордішої за неї. Треба було лиш поглянути, як клопоталася вона яєчками, як гріла їх своїм дрібним тілом, доглядала день і ніч та все наслухувала, чи не готові її діточки вийти на світ. І ось одного ранку мрії пані Цвір здійснилися. В яєчках почула вона рух і вдаривши дзьобом об лушпинку, розбила їх. З лушпинки показалися дві малі, мокрі голівки. Так прийшли на світ Ріп і Ціп Цвір. Вже від перших днів була між ними різниця. Ріп був на багато сильніший за дрібного і неспіливого Ціпа. І саме ця різниця заважила у найважливішій події пташиного життя.

Ця подія — це перший лет молодого птаха із його гнізда. Пані Цвір пильно кожного дня брала своїх синів на беріг гнізда та вчила їх цієї штуки, що її Бог дозволив вміти тільки пташині. І ось настав день, коли вона вирішила, що діти її готові вилетіти з гнізда. Звичайно, перший пустився Ріп. Він розпростер свої крила та скочив з гнізда. Швид-

ко спускався вниз і всі вже боялися, що він впаде, та він почав сильно махати крильми і надиво всім піднявся вгору. Звірі аж ахнули з полегшею а далі стали плескати в долоні, а пані Цвір аж заплакала з радости.

Ну і прийшла черга на Ціпа. Станув він на краю гнізда, розпростер крила, а коли глянув вниз, то в голові йому закрутилося, а серденько замерло. Та колись пуститися треба, і він, замкнувши міцно очі, скочив та... як камінь упав на землю. Добре, що хоч на м'який мох, а то був би усі кості поламав. Насилу затягнули його знов у гніздо.

— Ось так, синку! — показувала пані Цвір, розмахуючи крилами.

— Ага, я вже бачу! — відповів Ціп, пробуючи й собі, але коли пустився вдруге, знов найшовся на землі.

— Так отже це дуже немила історія, і бідне пташа ще досі не вмів літати. — Закінчив старий Бурій.

І якраз ридання, що неслося лісом, виривалося із малих грудей Ціпа, що не вмів літати. Бідний Ціп і їсти не хотів і нічого не говорив лиш сидів день за днем та плакав.

Проминуло декілька тижнів. Сонце гріло весь час, мов навіжене, розпекло землю, повисувало всі потоки, спалило траву. Кожного дня мешканці лісу дивилися в небо, шукаючи хоч однієї хмаринки, але дарма. Так

жарило сонце, аж поки зайнялась суха трава та повстав великий огонь. Він кидався на все, мов розлючений тигр, огортав своїми червоними, пекучими язиками куці та все швидше наближався до лісу. Звірі, сполошені, тікали чимдуж до річки, бо це було одиноке місце їх рятунку. В лісі залишився тільки Ціп. Якби була пані Цвір, він напевно якось утік би, та саме цього ранку вона полетіла у сусіднє село на черешні.

Тріщало сухе галуззя, дим дув горло і нещасному Ціпові здавалося, що надходить кінець світу. Коли нараз почув тихий плач. Глянув вниз і побачив маленьку сарну. Видно, в переполосі відлучилася вона від своєї матері та тепер залишилася серед вогню на певну загибель. Безрадно дивився Ціп на мале звіря і нараз зродилося в нього переконання, що тільки він один зможе його врятувати. Але як, коли Ціп не вмів літати?! Та довго не міг він надумуватися, бо вогонь підходив щораз ближче, отже Ціп, розпростерши крила, пустився летіти, із думкою:

— Якщо згинемо разом у пащеці вогню, то нічого й робити, але мушу хоч пробувати врятувати це звірятко!

Спершу летів на землю, як куля, але безперервні жалібні оклики сернятка не дозволили йому на цей раз залишитися невдахою і він, сильно розмахуючи крилами, вдержався у повітрі. Ціп летів! Сам не міг зрозуміти

цього чуда, але багато не розміркуюючи, підлетів просто до серни:

— Не плач, мале! Ходи скоро за мною, дивися, куди я лечу, а я заведу тебе до мами.

Почалася важка дорога крізь густий ліс, куди вогонь ще не дійшов. Ціп злітав високо, шукаючи щонайлегшого переходу, а серна йшла за ним. Вона щораз знесилювалася, а тоді Ціп сідав на її плечі та приговорював, що вже недалеко. І справді, після

подорожі, що тривала, як здавалося малим подорожнім, тисячі годин, вийшли вони над річку. Що за радість була, коли мати-серна побачила свою дитину живу та здорову! А Ціп полетів, не перестаючи, просто в село, щоб похвалитися пані Цвір, як він вмів літати. Знайшов її на дереві, де вона разом із Ріпом сиділа, не знаючи нічого про вогонь у лісі. Зраділа вона дуже його летом і вони всі трос, весело співаючи, скакали з гілки на гілку, заїдаючи смачні черешні.

ПІСНЯ

(На мелодію „Вставай вже сивий коню мій”)

Ішов веселий раз новак,
Йшов вулицею раз,
Спішив, спішив на сходини,
Щоби прийти на час.
Ішов, ішов
на сходини на час.

Йшли два веселі новаки,
Йшли вулицею раз,
Спішили враз на сходини,
Щоби прийти на час.
Йшли, йшли
на сходини на час.

Йшли три веселі новаки,
Йшли вулицею раз,
Спішили всі на сходини,
Щоби прийти на час.
Йшли, йшли
на сходини на час.

Чотири жваві новаки
Йшли вулицею раз,

Спішили всі на сходини,
Щоби прийти на час.
Йшли, йшли
на сходини на час.

Йшло п'ять веселих новаків,
Йшли вулицею враз,
Спішили всі на сходини,
Щоби прийти на час.
Йшли, йшли
на сходини на час.

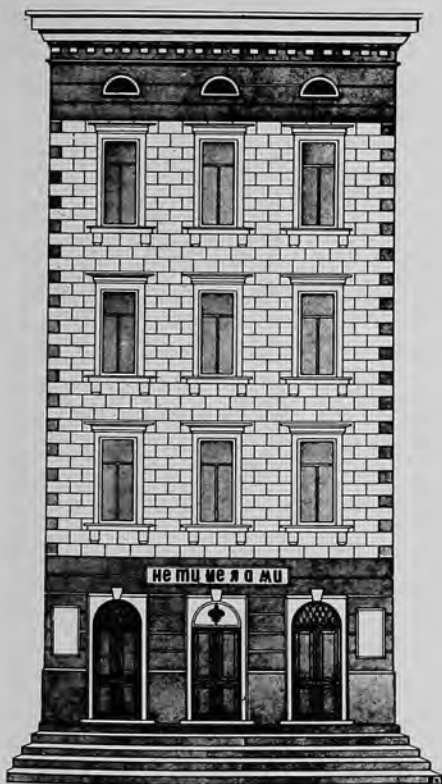
Йшло шість веселих новаків,
Йшли вулицею раз,
Спішили всі на сходини,
Щоби прийти на час.
Йшли, йшли
на сходини на час.

Ішов веселий весь наш рій,
Йшов вулицею раз,
Спішив, спішив на сходини,
Щоби прийти на час.
Прийшов, прийшо,
на сходини на час!

Сестр. Леся

ЩО ПИШУТЬ НАМ НОВАЧКИ?

Кожне Гніздо та Самостійний Рій Новачок в Америці дістало від сестрички Олі, своєї Крайової Референтки, малюнок такого димка „Не ти, не я, а ми”, на білому папері. За кожне добре діло рої дістають від своїх сестричок барвні паперові цеголки та наліплюють їх на цей рисунок. Дня 22 січня, саме в сорокріччя відновлення Української Соборної Держави, їх сестрички відішлють ці домики Сестричці Референтці і тоді побачимо, котре Гніздо чи Рій мали найбільше цеголок.

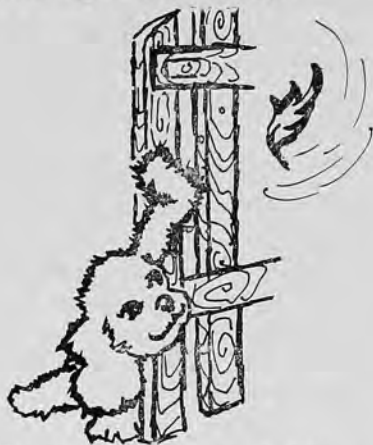

В новачок
У домівці на стіні
Є димок.
В усі дні
Ксеня, Галя, Ірка, Ольга
Ліплять барвні там
Цеголки.
Влаштували „Мачки”
Покрови Свято;
Попід вікна червоних
Цеголок багато.
Вислали „Ромашки”
Дарунки сиротині;
Над дверима цеголки
Від „Волошок” — всі сині.
Прочитали „Ромени”
Книжечок сто у жовтні;
Під дахом їх цеголки,
То біленькі, то жовті.
Так Гніздо їх зробило
Добрих діл вже багато,
То ж аж глянути мило,
Така гарна їх хата!
А будуть вже великі,
То збудують на славу
Разом дім Батьківщині —
Українську Державу!

Чи Ви вже виплатили передплату
на „ГОТУЙСЬ”
на 1959-ий рік?

ГЕЙ, ЛИСТОЧКУ!..

— Гей, листочку, ти куди?
Ти на Бровчика пожди!

Вухо вліво, вухо вправо,
Так то біг наш Бровчик жваво,
Де крутився мудро-хитро
Золотий листок із вітром.

Ще великий шмат дороги;
В Бровка ж лиш чотири ноги,

А хоч хвіст млинчиком ходить,
То не стане у пригоді...

Зі страху втікали птахи,
Ледве дихав бідолаха.
Так спішився Бровчик дуже
Аж... скупався у калюжі!
А листочок і не знав,
Далі з вітром танцював...

Л. Х.

Мал. І. Стецьків

„Як в людини є охота, то вогнем іде робота!“
Новачки „Лісові звірі“ з Вінніпеґу майструють.

ГРИЗУНИ В УКРАЇНІ

Гризунів є найбільше зі всіх звірят. Це є дрібні тварини, що живляться рослинами. До них належать: зайці, крілики, білки (вивірки), ховрашки, хом'яки, бобрі, тушканчики, байбаки, сліпці, щури, мишва та інші. Всі гризуни швидко множаться, наприклад, один щур за рік дає 60 штук малят. Гризунів можна пізнати по двох довгих, вигнутих уперед зубах-різках з кожної щелепи (щоки). Ці зуби тверді, гострі, але вони від гризіння стираються і весь час доростають.

Всі гризуни — великі шкідники, бо нищать господарчі управні рослини, харчові продукти на складах або в хатах. Крім того часто поширюють хвороби. Наприклад, щури розносять недуги чуми і холери.

Зайці і крілики мають смачне м'ясо. Білки, ховрашки, крілики, зайці і щури — дають шкурки, що йдуть на хутра. Бобрів дуже мало в Україні, їх не вільно забивати. Вони є під охороною держави.

ХОМ'ЯК

Хом'яки дуже поширені гризуни в Україні. Хутро у них зверху руде, з жовто-червоним відтінком, а спід чорний. Вушка великі, округлі. Мордочка наче припухла, від двох мішочків, які мають в роті на збирання зерна.

Лапи озброєні великими пазурами, якими зручно й швидко копають землю й можуть брати колоски збіжжя. Живуть хом'яки там, де сіють пшеницю, жито та інше збіжжя. Особливо люблять пшеницю. В Україні пшениця найкраща у світі і хом'яків у нас багато.

Життя хом'яків дуже цікаве. Вони не тільки дбають як добути собі хліб насущний на один день, але складають на запас. Для того уладжують комори та наповнюють їх зерном, яке споживають зимою, або коли бракує поживи восени. Комори хом'яки роблять у великих норах в землі. Ці нори глибокі, часом понад два ярди (метри). Нори мають два ходи. Один головний, а другий на всякий випадок, коли треба рятуватися від ворогів. Нори в хом'яків дуже чисті і вигідні. Хом'яки є аристократами міг гризунами. Хатки у них вистелені половою або різаною соломою. Це дає зимою тепло та вигоду лежати на м'якій підстилці. Від головної кімнати-спальні — є вхід до другої кімнати — „їдальні“, яка служить хом'якам за комору. Таких комор в норі буває дві, три або й більше. Ці комори хом'яки заповнюють зерном. До однієї комори вміщується до 20 фунтів збіжжя. Хом'яки вибирають найкраще зерно. Набирати таку кількість зерна діло нелегке. Воно забирає багато часу і труду. Це хом'яки викону-

ють вночі. Лапками нагинають стебло пшениці до землі і відгризають колоски. Потім зручно витрушують зерна з колосків і складають їх у мішечки, які є в роті за щоками. Хом'яки луцять колоски так довго, доки мішечки не будуть повні. До мішечка вміщується $\frac{1}{4}$ фунта зерен. Щоки у хом'яків надуваються, мордочка стає широка і смішна. З зерном хом'яки йдуть до своїх хатинок. Вони з наповненим зерном ледве можуть відкрити рота і кусатися не можуть. Якщо хтось нападає на них, як вони відносять зерно, то хом'яки в небезпеці вмиг викидають з-поза щок все зерно і бороняться всіма силами. Принесене зерно хом'яки старанно й тісно складають до комори.

Зимою хом'яки засипають у теплому й вигідному ліжечку. Обидва ходи старанно запихають соломною й землею.

Час від часу хом'яки прокидаються, йдуть до комори поживитися, позамикають отвори і знову лягають спати до весни.

Хом'яки наносять великі шкоди. В деяких країнах за вбитого хом'яка платять грошову нагороду і все зерно, що було в коморах вбитого хом'яка. Це дає немалі користи.

Хом'яки мають ворогів: псів й особливо тхорів і ласиць, які залазять в нори. Перед ними хом'яки стають безборонними і гинуть від гострих зубів цих страшних хижаків.

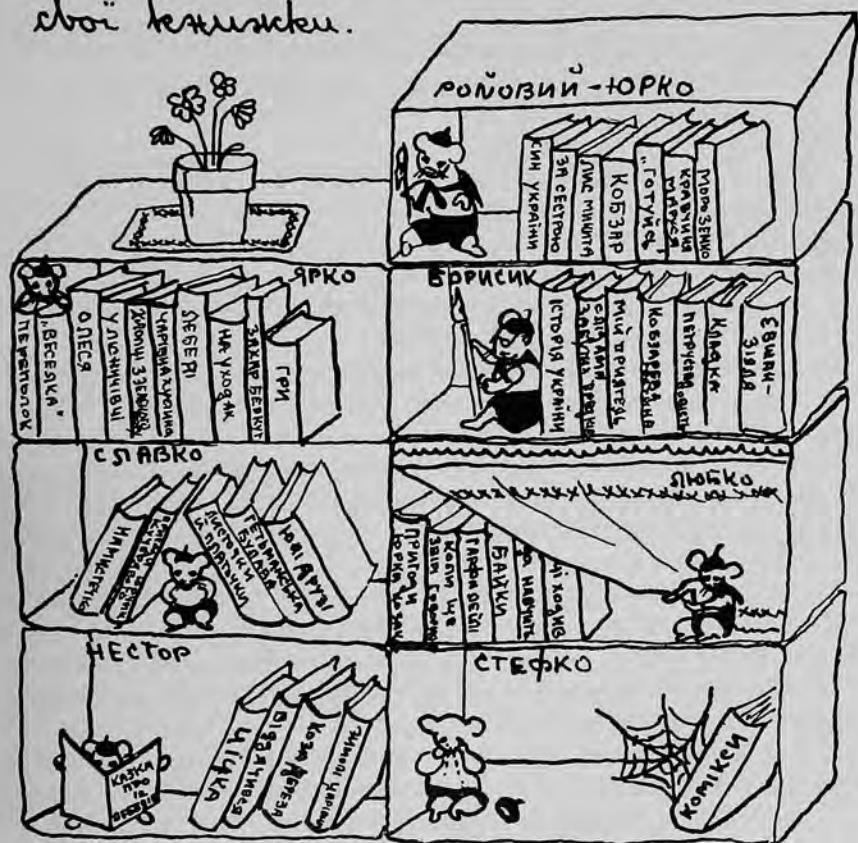
Л. Бачинський

Братчик Роман Клос з Лорейну гуторить з новачками.

З хроніки про „Кам'ярку”

Наші рідні завжди шукали у школьній бібліотеці зі скринькою з напарником. Носили книги покладати туди свої книжечки.

Ну скажіть, чи Стефко залишить в нашій рідній?

Хронікар Борис

ПРИГОДИ КОЗАКА-НЕВМИРАКИ

(Продовження з попереднього числа)

Коли ж стало зовсім темно, заворушилося щось у куті. І Ксеня почула, як хтось заговорив правдивим людським голосом:

— Не спиться мені, панове громадо! Зробили мене діти з патичків та з вати, а все ж таки не забули мені дати серце щире — українське. От воно мені й заснути не дає, все за далекою Україною сумує, де ясні зорі і тихі води і край веселий і мир хрищений...

— Та й мені тужно, козаче-соколю! — запищала баба з вертепу. — Коли згадаю, що там у мене був і ставок і млинок і вишневенький садок, все було в Україні...

— І мені треба буде туди податися — пробубонів Циган. — Там я зараз продав би свою козу на базарі, а тут такої не хочуть; хотіли б зараз готову в консервах!

— Ме-Мееее! — замакала коза.

— І менє, і менє ужасно тужно! — запіяв, мов півень, Москаль. — Хорошая наша Україна, тільки жий та наживайся!

Тут Ксені здавалося, що бачила, як блиснула шабля козака:

— Не твоя Україна, і не пуцу тебе туди, Москалю поганій, на мойй землі наживатися! Не пуцу!

— А я візьму собі смерть ще й чорта на поміч! — гарчався Москаль. Ксеня виразно почула, як бряжчала грізна коса у смерті.

— І смерть і все пекло тобі не допоможуть! Поки ця шабля в мене в руках, не перестану боронити святу правду на своїй землі!

— Ой, ха, ха, ха! Далеко ж тобі до цієї твоєї землі, небоже! Ох, ох, як далеко! Через цілий океан! — загугнявила злобно смерть.

— Хоч птахом перелечу, хоч рибою пропливу, а таки туди дістануся, щоб ти знала, костомахо! — боронився козак.

— Ха, ха, ха! Удівітельно! Хоч птахом, хоч рибою! — глузував Москаль.

— Не журися, серцю козацькому до рідних степів завжди близько! — відрубав козак, перебіг чимдуж кімнату і вже сидів на відкритому вікні, мов на сідлі верхом на доброму коні.

Під вікном зчинився страшенний галас. Коза мекала, смерть кладала зубами, чорт тупав копитами, баба заводила всіма голосами, щоб він і її забрав зі собою в Україну, а Москаль почав і собі дертися за козаком по стіні, але впав стрімголов та став проклинати, що аж слухати було лячно. Та козак вже перескочив на другий бік і зник за вікном.

Від того гамору Ксеня прокинулася. Надворі вже світало. Всі ляльки справді лежали чомусь не в кутку, а під вікном.

Тільки козака між ними не було, хоч як його шукала.

**

Зашуміло, загуділо козакові в ухах, коли злітав усе нижче та нижче, немов у якусь безодню. Та вкінці таки впав, вже, думав, всі пaticькові кісточки поламає. Та, ні, бо впав на щось м'яке, немов шовкове. Але ще не спам'ятався, як те щось м'яке та шовкове заворушилося, зам'явало, запсикало та скочило в бік і козак ще раз гепнув, але тепер вже на твердий камінь. Щастя, що цей раз вже не з висока!

Зараз же сів та почав розглядатися цікаво. Навколо не було нікого, тільки біля його ніг пиццало жалібно якесь маленьке та сіреньке звірятко. Та вже через хвилинку стало збігатися з усіх сторін все більше й більше таких самих, але куди більших звірків. Всі ставали навколо нього на задні лапки, ворушили довгими вусиками та приглядалися йому цікаво чорними очками. Та раптом всі вони розступилися та пропустили поміж себе ще одне створіння, що миттю кинулося до малого, яке все ще завивало несвоїм голосом.

— Моя ж ти мишечко-Сіромишечко! — скрикнула та, що прийшла. — Мос ти малятко хвостате! Була б я тебе вже до віку не побачила, був би тебе котище препоганий життя молодого позбавив!

Так голосячи, схопила мишенятко на руки та стала його з любов'ю облизувати своїм рожевим язичком. А тоді з-поміж кола мишей виступив один, мабуть найстарший поміж ними, поклонився в пояс козакові та промовив урочисто:

— Не знаю, хто ви такі, добродію, будете, та з якої землі. Але оце якраз ви врятували наше улюблене мишенятко, донечку шановної пані Сіромишки зі зубів страшного котюги, що був би її досі вже давно похрупував та з'їв смачно! Дозвольте ж скласти вам за це якнайщирішу подяку та запросити вас до нас у гості. . .

Козак хотів щось сказати, але всі мишки почали так пищати, стрибати вгору та навіть ставати на radoщах на передніх лапках, що годі було в тому всьому почути козакові власний голос. І не стямився козак, як взяли його дві мишки за під руки та повели темними коридорами кудись попід землю. Чи довго йшли, чи не довго, аж таки зайшли у велику залю. Там вже стояли замість столів — старі баньки із консерв та крісла із коробок з сірників, а зі стелі звисала лямпа-перстень із правдивим дорогим каменем, що світив на всю кімнату. У кутку біля печі, переробленої хитро зі старого, дірявого горшка, поралися мишки в білих запасочках та очіпках, а на всю кімнату розносився запах смаженого сала.

Козака посадили за найбільший стіл, а всі мишки посідали навколо. Стали подавати страву за стравою. При цьому всі гуторили весело. Козак розказував мишкам, як то змайстрували його діти та як вискочив він вікном, а мишки хвалилися, як їм добре жити тут у місті, де люди викидають щоднини стільки відпадків на сміття; усім є чим поживитися. А ось і цей перстень найшли вони недавно на смітнику... А коли вже стали подавати солодкі кришки з якогось торта, піднявся знов найстарший Мишук та промовив:

— Хвостата громадо! Сьогодні вітаємо в наших скромних порогах не когобудь, а великого прихильника мишачого роду та оборонця покривджених перед всяким лихом, головно перед котячим. Я сам сидів під каменем, що, як знаєте, вистає із пішохода на розі вулиці, і добре бачив, як наш гість кинувся із повним розмахом на того, що його імени навіть не хочу згадувати перед вами, чесне товариство, та як той зі страху випустив із зубів донечку пані Сіромишки. . .

Всі заплескали. А Мишук продовжував:

— Тому отже, думаю, погодитесь всі зі мною, що гість наш заслуговує на найвище відзначення у Мишачій Країні — медалю золотого грошика, що споконвіку переховується в нашій державній скарбниці у бляшанці зі сардинок.

Всі загули на radoщах, а два молоденькі Мишучки піднесли найстаршому Мишуківі гарненько вичищений, блискучий грошик. Мишук вже збирався прип'яти його на жупан козакові, коли той застукав спаленим сірником, що служив вилками, об черепок, що з нього їв, на знак, що хоче говорити. Найстарший Мишук так і за-

стиг із грошиком у лапках, а всі замовкли від несподіванки. Тоді козак встав і промовив:

— Велика припала мені честь, шановне товариство, пробувати у вас у гостині. А ще більше радію я, що вдалося мені врятувати панну Сіромишківну від смерти... (Тут пані Сіромишка захлипала вголос). Та відзначення ніякого від вас не прийму, бо не з лицарським наміром та з козацькою відвагою впав я на спину котюзі, а просто випадково бебехнув туди, падаючи з вікна.

Не виймав я навіть шаблі із піхви, не коштувало мене це ні страху, ні болю. Навпаки, не знаю, чи цілий я був би ходив по світі, якби впав був прямо на каміння. Так отже не могу я прийняти вашого відзначення.

Знов запищали миші всіми голосами, а найстарший Мишук знов промовив:

— Довго я живу на світі, а зі ще давніших часів знаю історію нашого мишачого роду із розповідей моїх предків, але ще не бачив та не чув, щоб хтось був такий чесний та справедливий, як ви, наш мишачий добродію! Коли одначе не хочете прийняти нашого мишачого відзначення, то хоч просіть, що хочете, а все ми вам сповнимо.

— Я маю лиш одно бажання, — відповів козак, поклонившись, — хочу дістатися звідсіля у далеку-далеку землю, звідкіля виводиться мій рід, а називається вона Україна. Та ледве чи ви зможете мені в тому допомогти...

— Чому б то ні!?! Обурився майже найстарший Мишук. — Ми знаємо підземні ходи аж далеко, аж туди, звідкіля залізними рейками ідуть залізні змії-поїзди, всюди, куди лиш захочеш. Ми завдемо вас туди та всадимо у такий поїзд. Сховаємо вас у якийсь клунок і так поїдете...

Довго-довго ішли темними коридорами цілим походом, а два Мишучки спереду несли по кусочкові порохна, щоб просвітити дорогу. Аж нараз побачив козак, що вони у великій залі, такий великій, що ні стелі ні стін не можна було побачити. А зараз біля них стояли великі клунки, коші, валізи. Миші вмить порозлазилися по них і через хвилину зголосили найстаршому Мишукові, що нашли полотняну валізу, а в ній неважко буде прогризти діру. Зараз таки

взялися до роботи і вже козак стояв на порозі рівненько вигриженої діри, а найстарший Мишук готовився бажати йому щасливої дороги. Та в ту ж мить надійшла якась людина і миші розскочилися, а козак залишився сам у темній валізі. Чув, як вона холіталася, як її ставили і знов кудись брали, аж вкінці почала вона злегенька рівномірно колихатися і козак чув лиш весь час: чах-чах-чах... А часом лиш довге: фююу-у-у-у... (Продовження буде)

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новачки із табору на „Новому Соколі” біля Бовфало в Америці, пишуть нам:

Велика Ватра

Дня 19 серпня чотири табори на „Новому Соколі” мали спільну ватру. Ватру цю палили на згадку про те, що сорок років тому постала вільна Україна. На цій ватрі був приявний сам Начальний Пластун Сірій Лев та кілька військовиків, що колись боролися за Україну. До ватри вийшов хорівід зі смолоскипами, зложений із 38-ми юначок та юнаків, одного новака та однієї новачки. Отже разом 40. Ватру запалили юнаки й новачки під спів Пластового Обігу. При ватрі

Но-ва-кам смаааачного! — обід у таборі „До мети” на Бобрівці.

говорив Сірій Лев та ще один пластун-сеніор. Тоді всі співали стрілецькі пісні, а поміж ними виголошували вірші. Новачки деклямували три вірші, а Маруся співала „Сестричко-голубко”. Пара новаків в народних одягах відтанцювала козачка, а братчики грали їм до танку. Було багато гостей, що дуже нас оплескували. Опісля новачки виступали, а потім командант юнаків виголосив вірш „Стрілецька шапка”, що всім дуже подобався.

Ватра закінчилася молитвою, ми відійшли до нашого табору, підхорунжі та хорунжий спустили прапор.

Так закінчилася наша велика ватра.

Іка Кознарьська

із Рочестеру

А ці зайчики це рій „Зайчики” із Кентону дають виставку.

А новачка Дарця Кіндрат описує нам теренову гру на цьому ж таборі:

Теренова гра на „Новому Соколі”

Сьогодні ранком ми почули в наказі, що будемо мати теренову гру. На це ми дуже нетерпляче ждали. Після пообідньої тиші чуємо свисток, і ми всі вибігли з шатер, бо знали, що це збірка на теренову гру.

В цій грі весь табір почав іти за індіанськими знаками. Дорогою найшли ми два листи. В одному з них було написано, що ми повинні заспівати якусь пластову пісню, а в другому, що десь недалеко захований український прапор і що ми маємо його віднайти. Ми пішли шукати прапор і вкінці одна новачка, Зеня, перша його побачила. Він був захований на дереві.

Потім сестричка командантка збрала нас та мала з нами гутірку про Січ. Після гутірки нас поділили на дві групи: Козаків та Москалів. Сестрички були Москалі, а новачки Козаки. Сестричка командантка сказала, що Москалі забрали наш прапор, сховали на дереві та сторожать, щоб ніхто його не вкрав. Але Москалі так пильно сторожили прапорець, що Козаки не могли його дістати. Багато з нас попало в полон.

Другим разом ми помінялися: ми були Москалі, а сестрички Козаки. Сестричкам теж не вдалося викрасти прапорець, бо нас було багато, а сестричок мало.

Коли ця гра покінчилася, сестричка командантка збрала нас і сказала, що так же важко було боротися нашим українським воякам із Москалями у боях, як ось під Крутами. Сили були нерівні: Українців мало, а Москалів багато. Але саме тому ми мусимо вправлятися, щоб бути та-

кими сильними, щоб перемогти, хоч нас менше.

Після теренової гри ми всі вдоволені, змучені та голодні пішли на підвечірок.

— о —

Лист із Парагваю

Новачки „Лісові”- та „Степові Квіти” із Нью Йорку зробили добре діло та вислали даруночки новачкові-самітникам, що живе далеко, аж у Парагваю (середня Америка). Тут містимо листа, що його цей новач написав нашим новачкам у подяку:

Дорогі Незнані Приятелі!

Дуже Вам гарно дякую за такий великий пакунок. Прийшов так несподівано, ще більше, як від святого Миколая! Я ніколи не чув про Вас та здивувався чимало, що знаєте про мене, та мою адресу. Це було дуже приємно, що все було адресоване до мене, як до дорослої особи. Пакунок видали у пристані за маминим паспортом. Я мав щастя, що пакунок не подерли по дорозі, аж розтяли при нас під час перевірки. В хаті ми розпакували. Там так багато всього, що годі описати! Дуже радію тим пакунком, а найбільше дощевиком, що якраз добрий для мене. Я дуже хотів мати дощевик і одяг до копаного м'яча. Також дуже радію вишиваною сорочкою. Вона дуже гарна і такої ніхто не має.

До чорних черевикив я дав подвійні вкладки і коли вдягну грубу шкарпетку, вони не клапають. Будуть, отже, добрі на зиму, бо певно не будуть перемокати. Я зразу подарував мамі жовті мешти, бо її власне подерлися. Бабуні дав зелений светер і сказав: „Носить здорові; це мені теж приємно!”

Я не міг Вам скоріше написати, бо ми мали іспити в школі. А тепер є вакації.

Ще також дуже дякую Вам, що напрацювались при пакуван-

ні, та хотівби знати дуже, чим
можу зробити Вам якусь приєм-
ність.

Здоровлю щиро —
Славко

(Зверніть увагу, Читачі, що
Славко живе здалека від всіх
українських дітей, а так гарно
навчився писати по-українськи!).

о
ДЯКУЄМО!

„Готуйсь” щиро дякує таборо-
ві новачок „Січові Бджілки”, що
відбувся цього літа на оселі
„Пластова Січ” недалеко Торон-
то, в Канаді, за гарний привіт,
розмальований дотепно. На при-
віті підписані такі новачки:

Ось такі привіти одержав „Го-
туйсь” від „Січових Бджілок”
із Пластової Січі з Канади

НАША ДОМІВКА В ЖОВТНІ

Мал. Р. Лучаковська

Рій „Соняшні” — Галя Палив-
ко, Євгенка Мостовик, Леся Ко-
валь, Оля Федорчак, Христя
Вовк, Люба Павлишин.

Рій „Невтомні” — Калинка Со-
лонинка, Оля Джумах, Галя Яні-
шевська, Маріянна Цурковська.

Рій „Сонцелюбні” — Христя
Качан, Марія Герич, Дарія Ли-
сяк, Маруся Тарнавська.

Рій „Працьовиті” — Грина Бе-
бера, Анна Садова, Христя Кіна-
севич, Реня Тершаковець, Марта
Бабінчук, Христя Т.

Рій „Бистролетні” — Л. Ле-
вицька, Аріядна Охримович, Те-
тяна Мончук, Христя Еліяшев-
ська, Христя Думин, Лівія Вика-
чевська, Тамара Козак, М. Мак-
симів, М. Лусків, Віра, Оксана,
Л. Еліяшевська.

„Готуйсь” щиро дякує Вам за
гарний привіт та рисуночки!

о
Новачка Дарця Якимчук та
Славця Кузьмич із роя „Кленові
листочки”, Гнізда „Степові кві-
ти” в Нью Йорку зібрали самі та
передали свої сестричці 54 до-
ляри та 45 центів для таборів
новацтва у Німеччині.

Славно, Новачки!